

Leidsche boschje met de Overtoomsche vaart, van de buurten om het oude Stadlander en de Zaagmolensloot.

Alles weg en begooid met onafzienbare reeksen, meerendeels leelijk gebouwde huizen, terwijl er met wat voorzienigheid, niettegenstaande den aandrang om nieuwe woningen, de schilderachtigste wandelingen konden zijn geweest.

„U heeft het niet best getroffen op uw tochtje naar Scheveningen,” zei de portier, toen ik weer in mijn Hôtel terug kwam.

Vershil van temperament en van opvatting! Uit den aard van zijn bedrijf

Willem, reproductie naar de schilderij.

was de man een huishen, bang voor een paar sneeuwvlokken. Nu, het had af en toe wat gesneeuwd; niets van belang en ik had er niet eens aan gedacht eene parapluie, of den tram, te nemen. Wie denkt er aan bij het verrukkelijk gezicht van die mooie oude boomen en die hoogtetjens en laagtetjens met hun frisch sneeuwkleed? Men vat dan zoo goed, hoe sommigen door de poëzie van zulke tafereelen zich overmeesterd gevoelen en het in hen dringt, ze weer te geven. Wat ik weer niet vat, is, dat ze er zich zoo vast in kunnen loopen en altijd maar weer hetzelfde doen, alsof er nu op deze gansche wereld geen ander mooi is, dan besneeuwde bosschen.

Al soezende over dit en nog wat, was ik spoedig in de vestibule van den huize Blommers, wachtende tot ik zou zijn aangediend.

Ook al weer benijdenswaardig in dit opzicht die Haagsche menschen, dat ze niet als wij Amsterdammers op een paar meter grond behoeven te zien. Hier in Amsterdam moet men al een halve millionnair zijn, om er aan te durven denken, zich een huis te bouwen, wat niet door zijne natuurgenoeten in de smalte en de hoogte wordt geknepen. Dáár is eene prettige, ruime villa met een tuin er om heen, geen onbereikbaar ideaal, ook niet voor den artist, als hij maar wat succes heeft. En al bouwt men dan aan den Scheveningschen weg, men is niet van de wereld afgezonderd, zooals men het hier wezen zou,